

Oğuz AYVAZ

Anama bənzəyən qadın

Anama bənzəyən qadın “İçərişəhər” stansiyasında düşür. Düşünmədən arxasınca gedirəm. Sanki maqnit çəkib aparır məni. Qadının addım atdığı hər yer ayaqlarıma vətəndir.

Qadın tələsdiyindənmi, yoxsa ürkdüyündənmi, tez-tələsik yeriməyə başlayır. Ayaqları bir-birinə dolaşır. O, anam kimi yeriir. Ürkəkdir, bir səsə duyuq düşür, özünü itirir. Tanımadığı adamların yanında özünü sürüyə düşmüş quzu kimi hiss edir. Yəqin, anam olsaydı, indi onun arxasınca düşən kişidən də qorxardı, yolda qabağına çıxan tək-tük adamlardan da, hündür mərtəbəli binaların altında qalan şəhərdən də – hər şeydən qorxardı...

Qadın məndən qaçır, eynən yuxularımdan qaçaq düşdüyü kimi... Mən həməən arxasındayam, addımlarımı yeyinlədirəm. Qorxuram ki, qadını itirərəm. Gözüm onda olduğu üçün harda olduğumuzu, hansı küçədə addımladığımızı bilmirəm. Neçə adama dəymişəm indiyə qədər, neçə uşağın sevinc çığırıtlarını eşitmişəm. Qulağımda həyatın səsi, qarşımda anama bənzəyən qadın... Gedirəm... Bilmirəm,

bu yol məni hara aparır... Amma gedirəm. Getdikcə uşaqlaşdığımı, bir küçənin tinini keçəndə boyumun balacalaşdığını hiss edirəm. Adamlar çox yekə gəlir mənə, hələ binalar da... Tünlükdə qəfil yoxa çıxan, ata-anasını adamların arasında tapa bilməyən uşaq kimi qorxu içində ətrafa göz gəzdirirəm. İndi anam bilsə, dərimə sapan təpər. Bura haradır? Mən evə necə qayıdacam?

Qadın köhnə doqquzmərtəbəli binaya girir. Ayaqlarım yerə sancılır. Gözlərim pəncərələrdə gəzməyə başlayır. Ürəyim çırpınır, hiss edirəm ki, nəfəs almağa çətinlik çəkirəm.

Bir saat keçir. Pəncərələrə sükutun əli dəyib. Hövsələsizliyimdən siqareti siqaretə calayır, acgözlüklə tüstünü içimə çəkirəm. Qadının pəncərədə görünməsi üçün içimdə dua oxuyuram. Və birdən ağıma gəlir ki, mən heç doğrudürüst dua da bilmirəm. Anam qıraqdan barmağını sallayır: “Allah babaya dua elə... Denən ki, ey Allah baba...”

Hava da qaralır bu dəm. Allah baba göy üzünü qaraya boyayır. Pəncərələrdə işıqlar

yanmağa başlayır, küçədən keçən adamların sayı artır... Ümidimi üzüb getmək istəyirəm. Son dəfə pəncərələrə göz atanda anama bənzəyən qadının çöhrəsini görürəm.

Yeddinci mərtəbədə qalır. Pəncərələri köhnə, nimdaşdır. Qadının əlində fincan görünür. Çay içir, ya da kofe. Küskün, incinmiş halı var. Uzaqlara tuşlanır ala gözləri. Uzun-uzun baxır, baxır... Anama bənzəyən qadın içəri keçir, pəncərəni bağlayır. Az keçmir, evin işıqları da sönür. Bir neçə saat pəncərədə görünər deyə, gözləyirəm.

Hər gün qadının qaldığı məhəlləyə gedirəm. Anama bənzəyən qadının qaldığı evin işıqları yanmır. Günlər ötüb keçir, mənə onun pəncərədən çıxmasını böyük həvəslə, ümidlə, sevinclə gözləyir, içimdən dualar oxuyuram.

Bəzən bu gözləyişlər gecə saatlarına kimi davam edir. Hər dəfə də çar-naçar arxama baxmadan qaçmağa başlayır, anamı unutmaq istəyirəm...

Yağışların şəhərimizi işğal etdiyi günlərin birində onu bir kişiylə görürəm. Anama bənzəyən qadın saçlarını kəsdirmişdi. Əllərini yağmurlu havada yellədir, kişiyə nəsə deməyə çalışırdı. Anam da danışıqda əl-qolunu hərəkət etdirirdi.

Kişi onun üstünə qışqırır... Tutaşır. Yağışın suyu onların ayaqlarının altında şap-pıldayır. Qadın onu sakitləşdirməyə çalışır, kişi isə əsib-coşur. Onu vurmaq istəyən əli heykəl kimi yağışın altında donur...

Bir az keçəndən sonra kişi qadından ayrılır. Anama bənzətdiyim qadın ordaca gözləyir, başını bulayır. Yağışın altında daha da gözəl görünür. Bəlkə də, ağlayır indi. Yağış onun göz yaşlarını sığallayır...

İçimdə sevinc nəğmələri baş qaldırır. Yü-yürüb ona çatıram. O isə mənim gəlişimi hiss etmir. Binadan içəri keçir. Mən gözləməyə başlayıram. Başımı qaldırıb yeddinci mərtəbəyə tamaşa edirəm. Saniyələr, dəqiqələr keçir. Külək güclənməyə başlayır. Bir an küləyin uğultusundan savayı bütün səslər kəsilir. Sanki dünyanı pultla dondurur kimsə. Anama bənzəyən qadının eyvanda paltar sərdiyini görürəm. Qollarını çırmalayıb, başında çalma yaş paltarları zivədən asır. Hərdən gözücu aşağı baxır. Eynən anam kimi paltarları yellədir, suyunu çəkir.

Günəşli bir gün... Yenə eyni küçədəyəm. Qadının binadan çıxmağını gözləyirəm. O çıxan kimi telefonu qulağıma yaxınlaşdırıram. Guya kimləsə danışırım ki, şübhələnməsin. Bəlkə də, o artıq mənim varlığımdan xəbərdardır. Addımlarımı yeyinlədirəm. Qadın aşağı küçədən magistral yolu keçir.

Uşaq bağçasının önündə dayanır. Ordan içəri keçir. Bir uşaq qaçır qabağına. Qollarını açıb onu qucaqlayır.

...Gözlərimi açanda onun saçının ətrini içimə çəkirəm. Mənə baxıb gülümsünür, ardınca da "Bu gün sənə ad günüdür, gedək, tort alaq" deyir...